

Hemmelige kærester

I dag færdes piger og drenge i hinandens selskab og på hinandens værelser som noget ganske naturligt og selvfølgeligt. Det er helt almindeligt, at drenge og piger har kammerater og venner af begge køn, og de færreste forældre vil ikke løfte et eneste øjenbryn eller lytte ved døren, blot fordi der er en pige på deres søns værelse. At sove hos hinanden eller i den samme seng, behøver bestemt heller ikke betyde, at de to er kærester. Sådan er det bare blevet naturligt, og mange unge vil sikkert have svært ved at forstå, at der førhen også kunne være en helt anden holdning til og opfattelse af det at have en af det modsatte køn med hjem eller på sit værelse.

Mine egne unge mennesker lytter i hvert fald undrende, men også nysgerrigt og en lille smule overbærende, tror jeg, når jeg fortæller om, hvordan det var i deres mosters og min spirende ungdom.

Og når jeg hører mig selv fortælle om det, synes jeg egentligt også, det lyder til at være noget, der er foregået i meget gamle dage. Helt så gamle er de dage, jeg fortæller om nu, ikke, men i vores ungdom var det med at have venner af det andet køn, i hvert tilfælde hos os, og som er det, jeg kender bedst, altså noget anderledes end nu og som jo er sådan, som det længe har været.

Veninder og kammerater

Dengang havde piger veninder, og drenge havde kammerater. Pigerne havde veninder på besøg, og drengene drøede rundt på cykel eller sparkede til en bold med kammeraterne. Der var noget hemmeligt og forbudt for pigerne, hvis de havde en dreng på værelset, og for drengene, hvis de havde besøg af en pige.

For havde man det, var man jo nok kærester, og det var man jo så også nogle gange. Drengevenner var ikke sådan noget, min søster og jeg havde. Og dog.

Min søster havde en. En helt speciel drengeven. Han boede helt oppe i byen, og gik gerne hele den lange grusvej ned til os for at få et glimt af min søster eller for at spørge, om de skulle følges til håndbold.

Vores far syntes ikke helt om det. For hans datter var endnu ikke konfirmeret, så hvad skulle det til for, at murerens Ole, for ham var det, sådan gjorde haneben til hans unge datter. Han kunne pakke sig, kunne han, og blive deroppe i byen, hvor han hørte til.

Jeg tror også, han fik det at vide, Ole.

Men mødes ville de to selvfølgelig, og mødtes gjorde de selvfølgelig. I smug og al hemmelighed, troede de vel.

Så når Ole skulle besøge min søster, var det, når mine forældre skulle besøge nogen om aftenen. Det skulle de heldigvis af og til, og min søster og jeg var alene hjemme med vores bedste, som boede hos os på gården.

Det var så min opgave at skrue op for lyden på radio eller tv og underholde Bedste, mens Ole listede op ad loftstrappen til pigeværelset.

At vores Bedste så udmærket vidste, hvad der foregik, erfarede vi først langt senere.

Ligeledes var det mig, der skulle rive gårdspladsen, når Ole med kammerater på cykel og senere knallert drønedede rundt i gruset. Min lod var det også at tørre våde fodspor op på køkkengulvet, fordi den unge herre desværre var faldet i en muddergrøft på vejen, fordi det var så mørkt, og fordi han hellere måtte gå tværs over markerne, så han ikke risikerede at møde sin udkårnes forældre.

Inden nogen måske skulle få den tanke, at det var synd for mig, må jeg hellere skynde mig at skrive, at jeg nød rollen. Jeg syntes vist, det var sjovt. Måske fordi, det var hemmeligt, og fordi jeg var en del af den hemmelighed. Desuden var Ole som en storebror for mig, og senere fik jeg lov til at sidde bag på hans knallert om søndagen, mens hans udkårne sad på sin cykel ved siden af og holdt i Ole.

Skabskærester

Senere var det min tur til at have en dreng siddende i klædeskabet, mens jeg oversprøjtede værelset med en halv flaske rexona, så ingen skulle opdage, at vi havde røget i smug.

Selvfølgelig må vores forældre have anet eller vidst, hvad der foregik, men som sagt var det noget helt andet den gang. Både hvad angår veninder, kammerater, og især holdningen til det at have en eller flere af det andet køn med hjem.

Uanset, vi gjorde vores erfaringer, ligesom vores forældre gjorde det før os.

Det samme gør vores egne unge mennesker i dag naturligvis også på deres betingelser.

Og måske er det stadig sådan, at det lidt hemmelige og lidt forbudte stadig er tillokkende. Det tror jeg. Men jeg tror nu også, at jeg synes bedst om, at de fleste i dag frit og åbent kan færdes hos hinanden og således ikke behøver at holde hverken veninder, kammerater eller kærester skjult.

Og så kan jeg ikke lade være med at fortælle jer at Ole. Ham med mudder på skoene og gøren haneben, i næste måned kan fejre 30 års bryllupsdag med min søster.

Ligeledes må jeg tilføje, at han og vores forældre fik og har det allerbedste forhold. Men dengang som nu måtte forældre jo vide at passe godt på deres børn.